

6. De conclusie van Debeljuk en medewerkers, dat steroiden een direct modulerend effect hebben op de hypofyse in vivo, volgt niet ondubbelzinnig uit de door hen beschreven experimenten.
Debeljuk, L., A. Arimura en A.V. Schally: Endocrinology 90 (1972) 1578.
7. Het is niet verantwoord om uit veranderingen van de ABP concentratie in de epididymis conclusies te trekken over het functioneren van de Sertoli cellen.
Hansson, V., E. Reusch, O. Trygstad, O. Torgersen, E.M. Ritzén en F.S. French: Nature New Biology 246 (1973) 56.
Sanborn, B.M., J.S.H. Elkington, M. Chowdhury, R.K. Tcholakian en E. Steinberger: Endocrinology 96 (1975) 304.
Tindall, D.J., R. Vitale en A.R. Means: Endocrinology 97 (1975) 636.
8. Het vermelden van affiniteitsconstanten van hormoonreceptoren bij 0° C met een nauwkeurigheid van verschillende decimalen draagt niet bij tot een beter inzicht in het normale werkingsmechanisme van de betreffende hormonen.
9. Aan onderwijsinstellingen dient men zich te bezinnen op een zodanige presentatie van het studieprogramma, dat dit de studenten motiveert.
10. De wijze waarop de vernieuwing van oude binnensteden als regel plaatsvindt is volstrekt onaanvaardbaar.
11. Het "langlauf" skiën krijgt terecht meer belangstelling van de ski-liefhebber.

STELLINGEN

1. Voor een effect van steroïden op de secretie van gonadotrofinen in de mannelijke rat is het niet noodzakelijk, dat de A ring van de steroïden gearomatiseerd is.

Dit proefschrift, hoofdstuk 3.

2. De regulatie van de gonadotrofe activiteit van het hypothalamus-hypofyse systeem door testikulaire steroïden in de volwassen mannelijke rat wordt niet significant beïnvloed door de in vivo gesecerneerde bijnierschorssteroïden.

Dit proefschrift, hoofdstuk 3.

3. Bij de synthese van steroïd-proteïne complexen, die gebruikt worden om specifieke antilichamen tegen het steroïd op te wekken, dient de voor de koppeling te gebruiken plaats in het steroïdmolecuul weloverwogen gekozen te worden.

Kohen, F., S. Bauminger en H.R. Lindner, Steroid Immunoassay, Alpha Omega Ltd., Cardiff 1975, p. 11.

4. De door Førland en Østvold afgeleide vergelijking voor de EMK van een galvanische cel geeft een nauwkeuriger benadering voor deze membraanpotentiaal dan de Goldman-Hodgkin-Katz vergelijking.

Førland, T. en T. Østvold: J. Membrane Biol. 16 (1974) 101.

5. De bepaling van de halfwaarde-tijd van testosteron, zoals beschreven door James en medewerkers, is aan bedenkingen onderhevig.

James, K.C., P.J. Nicholls en M. Roberts: J. Pharm. Pharmac. 21 (1969) 24.